

ဝန်ခင်း
Read on the move

လေရာဇ်ကျားရင်

ရှေ့လှမ်းစုံ နှင်းဖြာသာဒ်ဆီ

အခန်း (၁)

“ကိုကြီး”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို မုန့်ဖိုးလေး ဘာလေးမပေးချင်ဘူးလား”

“ဘာကွ”

စားပွဲပေါ်မှာ တစ်ထောင်တန်ကနေ တစ်သောင်းတန်ထိ အထပ်လိုက်ပုံချထားသည့် ပိုက်ဆံ တွေက စားပွဲစွန်းတွေပဲ ပေါ်တော့တဲ့ အထိ သူ့အထပ်နဲ့ သူ အရောင်အသွေးစုံနေ၏။

ကိုင်းတွယ်ရေတွက်နေသူက တပည့်ကျော်ကြီး ဗလ ဖြစ်ကာ နေရထားက ဒရင်းမ်ဘက်ဒ်ပေါ်မှာ လှဲရင်း စီးကရက်သောက်နေ၏။

သူ့ဘေးမှာ လပြည့်က ပြောရခက်သည့်မျက်နှာနှင့် ရယ်တော့မလို မဲ့တော့မလို ...။

“ကိုကြီးကလည်း ...”

“ဘာလဲ ကိုကြီးက ...”

“ဒီညီတစ်ယောက်ပဲရှိတာကို”

“အဲဒါနဲ့ ငါ့ခေါင်းပေါ်တင်ထားရမှာ လား”

“မထားရပါဘူး၊ ဒီလတော့ ဖုန်းသုံးတာ များ သွားလို့ ပိုက်ဆံ ...”

“ဖုန်းသုံးတာများ ရအောင် မင်းက ဘာအကြောင်းတွေရှိနေလို့လဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ လည်း ...”

“ဗလကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူ့စကား မဆုံးသေးဘဲ လှဲနေရာက ထထိုင်ကာ ဗလကို လှမ်းမေး၏
။ နေရထားက လက် လည်း မြန်သည် ။ မျက်စိလည်း လျှင်သည် ။

ပြီးတော့ စိတ်ဓာတ်မကျောသလောက် ရက်စက်ပြတ်သားသည့်
နေရာမှာ လည်း တွေဝေခဲ့တဲ့ ရာဇဝင် မရှိပေ။

ပြောရမယ်ဆို နေရထား၏ စွမ်းပကားတွေက တမင်ထိုင်ကြွားနေသ
လား ထင်သွားနိုင်၏။ ဒါပေမဲ့ လပြည့်အတွက်က အစ်ကိုဖြစ်သူတော်နေ
သမျှ သူ့ဘက်မှာ တော့ ဥပေက္ခာတွေချည်း ရနေခဲ့၏။

သူပြောနေလျှင် ပြောနေတဲ့ အကြောင်းကို ဂရုမစိုက်၊ သူ့အရေးကိစ္စ
ဆိုလျှင် ကလေးချင်း ရန်ဖြစ်ပြီး ငိုလာလို့ ချော့မော့တာ၊ ဆူပူတာမျိုးထ
က် မပိုခဲ့။

ညီအစ်ကိုအရင်းလည်း ဖြစ်၊ မိဘမဲ့တွေလည်း ဖြစ်ပေမယ့်
အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူထံမှ နွေးထွေး သည့်အကြင်နာကို မရခဲ့ပါ။ တချို့က
ဆို “မင်းတို့ ချင်း ရုပ်ရည်ပုံစံချင်းလည်း မတူ၊ စိတ်ဓာတ်ချင်း လည်း မ
တူဘဲနဲ့ ညီအစ်ကိုရင်း လာဖြစ်နေတာ အံ့ရော” လို့ ပြောကြဖူးသည် ။

နေရထားက အရပ်မြင့်သလောက် ရင်အုံအဖွင့်ပြေပြစ်သောကြောင့်
ကျစ်လျစ်ကျားလျား သောပုံစံနှင့် စမတ်ကျသည် ။

ခိုင်ကျည်သောမေးရိုးနှင့် မျက်ခုံးထူထူတွေက လူကို ရင့်ရော်သလို
ဖြစ်နေပေမယ့် ဖြူဝင်း သည့်အသားရောင်ကြောင့် ကြည့်ကောင်းသော
အနေအထားမျိုးပဲ ဖြစ်၏။

လပြည့်ကျတော့ အရပ်မြင့်ပေမယ့် ကိုယ်ဟန်သွယ်ပုံက ပိန်သည့်ဘက်ကိုပါ၏။ မျက်နှာ သွယ်၍ ထူသလိုရှိသည့် နှုတ်ခမ်းတို့ က သဘောကောင်းသည့် မျက်နှာပုံမျိုးကို သရုပ်ဖော်နေကြ သည် ။

ထို့ပြင် သူ အသားညိုသည့်ပုံစံက ဖြူဝင်း၍ တောင့်တင်းချောမောသည့် နေရထားနှင့် ညီအစ်ကိုလို့ ထင်စရာတူတာ တစ်နေရာမှ မရှိ ...။

ဗလနဲ့ စကားလှမ်းပြောနေသည့် နေရထားကို ငုံ့မိုးကြည့်နေရင်း လပြည့် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း လာကာ ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့မိသည် ။

စကားပြောနေရင်း နေရထားက မျက်လွှာပင့်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ စီးကရက်ကို သံမံတလင်း ပေါ်ပစ်ချလိုက်ပြီး ခြေဦးထိပ်နဲ့ ဖိကြိတ်နင်းကာ ...

“လပြည့်”

“ဗျာ”

“ငါ့စားပွဲပေါ်မှာ ပိုက်ဆံအိတ်တင်ထားတယ်၊ သုံးသောင်းလောက်တော့ ရှိမယ်ထင်တယ်၊ အဲဒါ ယူလိုက်”

လပြည့်က သူ့ဘက်ကို ပြန်လှည့်လာကာ ...

“အဲလောက် မရဘူး”

“ဘာတွေလုပ်မှာ မို့လို့ လဲ”

လပြည့်က မျက်လွှာချလိုက်ပြီး ခေါင်းကုတ်နေသေးသည် ။ ပြီးမှ ...

“ဟို ...”

“ဘာလဲ ... မိန်းမ လိုချင်လို့ လား”

“ဟာဗျာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို ... ကိုကြီးကလည်း ကျွန်တော့်မှာ လည်း လိုတာလေးတွေ ရှိလို့ ပေါ့၊ ခြောက်သောင်းလောက်တော့ပေးပါ၊ ကျွန်တော် အလုပ်ရရင် ပြန်ဆပ်မှာ ပါ”

“လာသေးတယ်”

အထင်မြင်သေးသည့်နှုတ်ခမ်းတွေက သူ့အတွက် စိတ်မသက်သာဖွယ် စကားတွေကို ဆိုနေကျ ...။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ ကိုကြီးထံမှ အံ့ဩဖွယ် မကြားခဲ့ရဘဲ ...

“ဗလကြီး ... မင်းအောက်ကအံ့ဆွဲထဲမှာ ပေးလိုက်စမ်းကွာ”

“ခြောက်သောင်းလား”

“အေး”

ပိုက်ဆံလှမ်းယူပြီး ရေတွက်ကြည့်နေတော့ နေရထားက မော့ကြည့်ကာ ...

“မင်းကြည့်ရတာ မိန်းမပိုးပန်းနေရလို့ ဖတ်ဖတ်မောပြီး ငွေကုန်လူပန်းဖြစ်နေတဲ့ ပုံ ပေါက်နေပါလား”

“ဟင် ...”

အံ့ဩသည့်မျက်လုံးအစုံ ပြူးခနဲထ ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ...

“ကိုကြီးကလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်ပါဘူးလဲ၊ အငယ်ကောင်နော် ... မင်းအစ်ကိုက မကြားပေမယ့် ငါတို့ က ကြား ပြီးသား”

ဗလက ပိုက်ဆံတွေကို ပလတ်စတစ်ကြိုးနဲ့ အထုပ်တွေထပ်ချည်နေရင်း မော့မကြည့်ဘဲ ပြော သည် ။ ပြီးမှ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် နေရထားကို လှ

ည့်ကြည့်ပြီး ...

“ကိုနေ မသိဘူးမို့လား၊ သူတို့ ကျောင်းမှာ ရန်ကုန်ကပြောင်းလာတဲ့ ဆရာမလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ လှတာကတော့ ပက်ပက်စက်စက်ပဲ”

“မင်း မြင်ဖူးလို့ လား”

“ဟင့်အင်း ... သူများ ပြောတာ”

နေရထားက တစ်ဆင့်စကားဆိုတာတွေကို သိပ်မကြိုက်တတ်သဖြင့် ဗလ မျက်နှာငယ်သွား ၏။ ပြီးမှ ...

“ဒါပေမဲ့ သူများ ဆိုတာက သူများ တွေပါပေမယ့် ကျွန်တော့်ညီမနှစ်ယောက်ရဲ့ ဆရာမလေ၊ ညီမတွေက ပြောတာ”

ဗလက လပြည့်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်၍ ...

“လပြည့်တို့ လုပ်အားပေးဆရာပေါက်စလေးတွေက အသစ်ရောက်လာတဲ့ အထက်တန်းပြ ဆရာမအသစ်လေးကို ...”

“ဟာဗျာ ... ကိုဗလကြီးကလည်း ကျွန်တော်တို့ က မြို့ခံလူတွေမို့လို့ ဧည့်ဝတ်ကျေချင်တာ ပါ”

“ရိုးသားပါတယ်လို့ ပြောမလို့ လား”

လပြည့်က ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း နေရထားကို လှမ်းကြည့်သည် ။ နေရထား သူ့ကိုကြည့်မနေ တော့မှ စိတ်သက်သာသွားသလို ခေါင်းညိတ်၍

...

“ဒီလောက်လှတော့လည်း သဘောကျမိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထက် အသက်ကြီးပါ တယ်၊ ဣန္ဒြေ လည်း အရမ်းရှိတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဖြင့် လှုပ်တောင် မလှုပ်ရဲပါဘူး”

“ကဲ သွားတော့၊ ဗလ ကိုယ့်အလုပ်ကိုလုပ်”

နေရထား မျက်နှာက မလိုလားပုံပေါက်နေသဖြင့် ဗလက စည်းထား
ပြီးသည့် ပိုက်ဆံတွေကို အိတ်ထဲ ပြန်စီထည့်ရင်း ...

“ကိုနေက လပြည့် ရည်းစားထားမှာ ကို မကြိုက်ဘူးထင်တယ်၊ ဒါမှ
မဟုတ် မိန်းမရသွားမှာ စိုးတာလား”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းအပူပါသလား”

“ကိုနေကလည်း ကျွန်တော်က အကြံပေးမလို့ ပါ”

“အကြံဆိုရင် ယယစ်သေးသေးတင်ကြတာလည်း မလိုပါဘူး၊ ယပင့်
နသတ်ကျန်တာလည်း နီးပဲ၊ အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ၊ အချိန်ကုန်
တယ်”

ပြောပြီးတာနဲ့ ဒရင်းမ်ဘက်ဒ်ပေါ်ကနေ ထရပ်လိုက်ကာ ...

“ငါ စလင်း သွားလိုက်ဦးမယ်၊ အငယ်ကောင် ဆိုင်ကယ်စီးရင် ဦးထု
ပ်ဆောင်းဖို့ သတိ ထားလိုက်ဦး”

“စိတ်ချ”

ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ ဆတ်ခနဲပြန်မော့ကြည့်ကာ ...

“ကိုနေ မမိုးနဲ့ တွေ့ဖို့ လား”

“ငါ့မှာ အဲဒီကိစ္စတစ်ခုပဲ ရှိနေတာလား”

“ မဟုတ်ဘူး လေ၊ စလင်းကို ဒီနေ့ သွားစရာကိစ္စ အရေးတကြီး မရှိ
ဘူးလားလို့ ”

“အရေးကြီးလည်း ဖြစ်မယ်၊ မကြီးလည်း ရတယ်၊ ကိုယ့်အလုပ် ကို
ယ်လုပ်တာ”

ရေခဲသေတ္တာထဲက အအေးတစ်ဘူး ထုတ်ယူပြီး အပေါ်ထပ်တက်လာခဲ့စဉ် ဗလက လှမ်းအော် ပြောတာ မပြီးနိုင်။

“ယူမှာ ဖြင့်လည်း ယူလိုက်ပါ ကိုနေရာ၊ ကိုယ်က ပုံမပျက် ပန်းမပျက်လေးနေလို့ ရတယ်၊ မိန်းကလေးတွေက တစ်ရက် တစ်လ တစ်နှစ်ကြာတာနဲ့ ရွှေတစ်နေ့ ငွေတစ်နေ့တဲ့ ၊ မကြားဖူးဘူးလား၊ ကြေးလောက်ပဲတန်တဲ့ အချိန်အခါကျမှ လက်ထပ်ယူမိရင် ...”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟမ် ... အဟဲ”

အပေါ်တက်သွားပြီထင်ပြီး အော်ဟစ်ပြောနေမိသဖြင့် ဘေးမှာ မတ်တတ်ကြီး ချက်ချင်းပြန် ရောက်နေတော့ လန့်သွား၏။ ပြီးမှ ရယ်ကာ ...

“ဪ ... မိန်းမတို့ ရဲ့ ကျက်သရေဆိုတာ အလှတရားပဲလေ အာစရီရဲ့ ၊ ဘယ်အချိန် ထကြည့်ကြည့် အမောပြေစေမယ့် ရုပ်ရည်လေးရှိနေတုန်း ယူထားရမှာ ပေါ့”

“ငါ့အတွက်ဆိုရင် ပူမနေနဲ့ ၊ ဒီမှာ ကိုမောင်လှိုင်တို့ လာရင် စလင်း ကိုလိုက်လာနိုင်ရင် လာခဲ့ လို့ ပြောလိုက်၊ ငါ ဒီည ပြန်မအိပ်တော့ဘူး”

“ကိုနေ အပေါ်တက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး လား”

“ဘာလုပ်မလို့ လဲ”

“မေးကြည့်တာပါ၊ ချက်ချင်းကြီး အနားပြန်ရောက်လာလို့ ”

“မင်း ဘဏ်ကိုမသွားခင် အိမ်တံခါးတွေ လုံအောင်ပိတ်သွား၊ လပြည့် ကျောင်းပြန်စောရင် အရှေ့ပိုင်းကအိမ်မှာ နေလိမ့်မယ်”

နေရထားက ဆိုင်ကယ်သော့ဖြုတ်ပြီးမှ အအေးဘူးကို မော့လိုက်ပြီး

လွှင့်ပစ်သည်။ ။

“ကိုနေ အဲဒီ အရှေ့ပိုင်းအိမ်ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ”

“ဘာလဲ”

“အိမ်ကို ဈေးကောင်းပေးဝယ်တုန်း ရောင်းလိုက်ရင် မကောင်းဘူး လား၊ ကိုယ့်မှာ လည်း အပို ကြီးပဲဟာ”

“ဘယ်မှာ ပိုလို့ လဲကွ၊ လပြည့်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ နေနေကြတာပဲ”

“ကိုနေကလည်း ကျွန်တော်ပြောတာက ...”

“နေပါစေကွာ၊ သူတို့ က ကျောင်းဆရာတွေဆိုတော့ အိမ်ကောင်း ကောင်း မှာ နေတော့ ဣန္ဒြေ ရတာပေါ့၊ ကျောင်းနဲ့ လည်း ပိုနီးတယ်”

“ကျောင်းနဲ့ နီးပါတယ် ကိုနေကလည်း ၊ မြောက်ပိုင်းအိမ်က လာရင် ကျောင်းကြီးရဲ့ ခြံတံတိုင်း ဘေးက ကပ်လျှောက်ရုံပဲကို”

နေရထားက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး စဉ်းစားသလို ခဏရပ်နေ၏။ ဗလ က ထိုင်ရာကနေ ထရပ်ပြီး သူ့နားရောက်လာ၏။

“ဝယ်ချင်တဲ့ လူကလည်း ကျောင်းဆရာပဲလေ ကိုနေရဲ့ ၊ သူကလည်း ကျောင်းနဲ့ နီးတာရယ်၊ ခြံကြီးကကျယ် အိမ်ကြီးကကြီးပြီး ဘေးမှာ အဆောင်ပိုလေးတွေပါနေလို့ လိုချင်နေတာ”

“နေပေ့စေတော့၊ ဒီလိုနေကြတာ လပြည့်လည်း အဆင်ပြေတယ်၊ ဈေးကောင်းရတာ မရတာက သိပ်ပြဿနာမရှိပါဘူး”

သူ့အတွက်က လပြည့်ပျော်တဲ့ နေရာမှာ သာ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ပါ။ တကယ်ဆိုရင် သူ့ အလုပ်က စလင်းမှာ နေမှ အဆင်ပြေမှာ ဖြစ်သည် ။

စလင်းနဲ့ ဆင်ဖြူကျွန်းနှစ်မြို့စလုံးက အသားခိုင်ကြီးတွေကို သူကိုင်ထားနိုင်ပြီဖြစ်ကာ ကိုယ့် မြို့က ပြဿနာမဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ်မနေတဲ့ နေရာကျတော့ တစ်နေရာကနေ လှမ်းကြည့်နေရတာ အဆင်မပြေတာတွေရှိသည်။ ။

ထို့ပြင် သူ့မှာ ယုံကြည်ရသည့်လူရယ်လို့ ဗလနဲ့ စလင်းမှာ နေသည့် စိုးကြီးနှစ်ယောက်ပဲရှိ သည်။ သူတို့ ကတော့ ငွေကြေးမှာ ရော ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် သူ စိတ်တိုင်းကျသည်။ ။

လပြည့် ကျောင်းဆရာဖြစ်ချင်နေတာကို စိတ်တိုင်းမကျခဲ့ပေမယ့် ဒီကောင်လေးက ချူချာ သည်။ ။ ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ အတွက် အတော်ကြီးပင်ပန်းပြီးမှ အောင်ခဲ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် နောက်ပိုင်းမှာ သူ ဝါသနာပါတာလုပ်ပါစေဆိုပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှ မတားဆီးခဲ့တော့ တာဖြစ်သည်။ ။ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း သူ အိမ်ရှေ့ကို ဆင်းလာခဲ့လျှင် ...

“ကိုနေ ဒေါ်သန်းစိန်ရဲ့ အသုဘအတွက် ...”

“အားလုံး လုပ်ပေးလိုက်ကွာ၊ ဖဲဝိုင်း မထည့်ရဘူး”

“ဟာ .. ကိုနေ ... သူ့မြေးမလေးတွေက ကြောက်တတ်လို့ တဲ့ ၊ ဖဲဝိုင်းသုံးရက်တော့ ထည့် ပေးပါတဲ့ ၊ လုပ်ပေးလိုက်မယ်လေ၊ ကျွန်တော် တာ ဝန်ယူပါတယ်”

နေရထားက စိုက်ကြည့်တော့ ဗလက စပ်ဖြဖြနှင့် ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ အဆင်ပြေအောင်လို့ ပါ”

“ခွေးကောင်၊ ရုပ်က ဖားလည်ပင်းညှစ်ထားတာကျနေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာတပည့် ကံခေသူလေးပါ”

“အေး .. ကိုယ့်ဟာကိုယ်သိရင် ဖဲဝိုင်း မထိုင်နဲ့ ၊ ငါ ကြားရင်တော့ မင်း မလွယ်ဘူး”

“လုံးဝ ကင်းတယ်ဆိုနေ၊ ကိုနေ့ တပည့် ကိုနေ့ မကြိုက်တာ ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ ဒါက ဒိုင်စားပွဲ လေးပဲ”

သူ ဆိုင်ကယ်ထုတ်လာတော့ ဗလက ပြေးထွက် လာပြီး ဖုန်သုတ် ပေးသည် ။ အစစ အရာရာ အလိုက်သိတတ်ခြင်းသည် ချစ်ဆေးတစ်မျိုး ဖြစ်လေရာ ...။

*

အခန်း (၂)

“ကျောင်းမှာ အစစအရာရာ အဆင်ပြေရဲ့ လား ဆရာမ”

“ဪ .. အင်း .. ပြေပါတယ်၊ မင်းတို့ ရော ...”

လပြည့်က ရပ်လိုက်ပြီး ဘေးကခုမှာ ဝင်ထိုင်သည် ။ ဆရာများ နား
နေခန်းထဲမှာ သူတို့ အပြင် စာဖတ်နေကြသည့် ဆရာမနှစ်ယောက်နဲ့ ဖု
န်းပြောနေသည့် ဆရာတစ်ယောက်ပဲရှိကာ အပြင်တံခါး နားမှာ ပဲ တပ
ည့်တွေနဲ့ စကားရပ်ပြောနေကြသည့် ဆရာမနှစ်ယောက်လည်း ရှိ၏။

နွေလယ်ခင်း ကျောင်းပြန်တက်ချိန်ဆိုလျှင် နားနေခန်းထဲမှာ ဆရာ၊
ဆရာမ ဒီလောက်ပဲ ရှိတတ်လေသည် ။

“ပန်းသီးစားပါဦးလား လပြည့်”

“နေပါစေ ဆရာမ၊ ထမင်းချိန် နီးနေလို့ မစားတတ်လို့ ပါ”

“ဟုတ်လား၊ တို့ ကတော့ ဒီနေ့ မေမေ့မွေးနေ့လေ၊ ဒါကြောင့် သက်
သတ်လွှတ်စားတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ တောင်
အပတ်တိုင်း မစားဖြစ်ဘူး မိဘအတွက်ဆို ဝေးရော ...”

“ဟုတ်တယ် နှင်း၊ ဒါတောင် သူက ကန်စွန်းရွက်စားတဲ့ ကျားမျိုးရ
ယ်”

“ဟင် ...”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်နေသည့် ဆရာမ ဒေါ်ခင်ဝင်းရီက ဖတ်လက်စ
စာအုပ်ကိုပိတ်၍ လပြည့် ကို ချစ်စနိုးကြည့်ကာ ...

“လပြည့်က ခုမှ ဆရာဖြစ်နဲ့ ပြန်လာတာ၊ အစတုန်းက ကိုယ့်တပည့်
ပဲလေ နှင်းရဲ့ ”

“ဟုတ်လား ...”

“အေး .. တပည့်တွေကို လုပ်ငန်းခွင်အသီးသီးမှာ ပြန်တွေ့လိုက်ရ
တော့ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ရ သလို ဆိုးမိုက်သွားတဲ့ တပည့်တွေနဲ့ တစ်ခါ
တလေ လမ်းမှာ တွေ့လိုက်ရင် သောက်စားမူးရှူးနေကြ၊ ရန်ဖြစ်ဆဲဆိုနေ
ကြ၊ ဆွဲမနိုင် လွဲမနိုင်၊ တချို့က လမ်းဘေးမှာ ပက်လက်မှောက်ခုံနဲ့ လေ
...”

နှင်းက ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြန်ကြည့်တော့ လပြည့်က ရယ်နေ၏။

“လပြည့်ကတော့ လိမ္မာမယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘဲ လိမ္မာတာ၊
သူ့အစ်ကိုတုန်းက လက်ကယဉ် စိတ်ကဆတ်နဲ့ ပြောမကောင်းဆိုမ
ကောင်း ထိန်းကျောင်းခဲ့ရတာ ...”

“ကိုကြီးက စိတ်ဆတ်ပေမယ့် သဘောကောင်းပါတယ်”

“သဘောကောင်း မကောင်းတော့ မသိဘူးဟေ့ ... မိဘကလည်း
ချမ်းသာတော့ အရှိန်အဝါ ကြောင့် ပိုဆိုးတာပေါ့”

ဒေါ်ခင်ဝင်းရီက မျက်မှန်ကို ပိုးစလေးနဲ့ သုတ်နေရင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ
တွေကို ပြောပြချင်နေပုံ လည်း ရှိကာ ...

“ခုနပြောတဲ့ ကျားက ကန်စွန်းရွက်စားတယ်ဆိုတာ အဲဒါကို ပြောချ

င်တာပါ။ ဦးသိန်းအောင် တို့ က ရွှေပန်းထိမ်မျိုးရိုးတွေရယ်၊ သူ့ကျမှ ...
အဲ ... သူ့ကျမှ ဆိုတာ နေရထားကို ပြောတာနော်၊ လပြည့်ကို ပြောတာ
မဟုတ်ဘူး ”

နေရထား ...။

ထိုနာမည်ကို နှင်း စိတ်ထဲမှာ နောက်တစ်ခေါက် ရေရွတ်ဖြစ်သွား၏
။ နာမည်ကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာပေမယ့် ကြားရသည့် သတင်းက
တော့ ကောင်းတာ မပါသေးဘူးထင်သည် ။

“နေရထားက လူတစ်မျိုးလို့ ပြောရမလားပဲ၊ သူများက မကောင်း
ဘူးဆိုရင် သူက ကောင်း တယ်၊ တစ်စုံတစ်ခုက ဘယ်လောက်မှန်နေနေ
အများက မှန်တယ်ပြောရင် သူက မှားတယ်လို့ ပြော ရမှ ”

“ဒါက တမင်တကာ ဆန့်ကျင်တဲ့ စိတ်မျိုးပဲ”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ ဥပမာကွယ် ဒီမြို့မှာ “ပြည်တော်သာရွာ” ဆိုပြီး
သတ်သတ်ကန့်သတ် ထားတာရှိတယ်၊ ဝက်သတ် နွားသတ်တာတွေကို
အဲဒီရွာကလူတွေပဲ လုပ်ကြတာ၊ ပြောရရင် သူတို့ ကို အများက အဆင့်
အတန်းခွဲပြီး သတ်မှတ်ထားတာမျိုးပေါ့၊ သူကတော့ ဒီလူတွေ ခုတ်ထစ်
ကိုင် တွယ်ရောင်းတာကိုတော့ စားနေကြပြီး ခွဲခြားဆက်ဆံတာ မကော
င်းဘူးလို့ မြင်တယ်၊ နှင်းက ရန်ကုန်က ပြောင်းလာတဲ့ လူသစ်မို့လို့
ပြောပြတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ခင်ဝင်းရီက အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နီးပါးရှိပါပြီ။ သူ
မက မြို့ခံလူဖြစ်သည့် ပြင် ကျောင်းဆရာမဖြစ်တာမို့ လူကြီးတွေနဲ့ ရော
ကလေးတွေနဲ့ ပါ အားလုံးရင်းနှီးသည် ။

ထို့ကြောင့် ဘယ်မိသားစုအကြောင်းဖြစ်ဖြစ် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် နဲ့ ယှဉ်ပြီး ပြောနေတာ ဖြစ်၏။

“သူက အစတုန်းက နေဗညား ပါ။ နေရထားလို့ ပြောင်းသွားတာက အလယ်တန်းအောင် ပြီးမှ ထင်တယ်။ အဲဒီနာမည်နဲ့ သူနဲ့ လည်း လိုက်ပါတယ်။ စိတ်က အရမ်းမြန်တာ၊ ဒါဆိုဒါ လုံးဝ ပြောင်းလဲခိုင်းလို့ မရဘူး၊ စာလည်း အရမ်းတော်တာ၊ အဲဒီတော့ ဆရာ ဆရာမတွေက အပြစ်ပေးတာ တောင် သူ့ပညာရေး ထိခိုက်မှာ စိုးလို့ ဖုံးဖိဆုံးမခဲ့တာတွေလည်း ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ကိုကြီးအကြောင်း ဆရာမ ပြောပြမှ ပဲ သေချာသိတော့တယ်၊ ဒါဆို ကျွန်တော့် အပေါ် ကိုကြီးဆက်ဆံတာ တော်တော် ညင်သာခဲ့တယ်လို့ ပြောရမှာ ပဲ၊ အဟွန်း ... ကျွန်တော်က ရက်စက်လှပြီထင်နေတာ”

လပြည့် ဒါတွေကို တကယ်မသိခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။ ကိုကြီး နာမည် နေဗညားဖြစ်ခဲ့တာကိုလည်း မေ့တောင်မေ့နေပါပြီ၊ အဘိုးအဘွားတွေက သူတို့ ငယ်စဉ်တည်းက ဆုံးသွားခဲ့ကြတာဖြစ်သည် ။

ပြီးတော့ အဖေ ဆုံးသွားခဲ့သည် ၊ အဖေ ရှိစဉ်ကလည်း ကိုကြီးနဲ့ နည်းနည်းလေးမှ အဆင် မပြေခဲ့ပေ၊ တွေးကြည့်ရင် ခုထိ မှတ်မိနေပါသေးသည် ။

“နေရထား .. မင်းကို ဒီနာမည်တပ်ပေးလိုက်တာ ပြည်တော်သာရွာကို တည့်တည့်မောင်း ပေတော့ဆိုပြီး ဂီယာတင်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ မိဘဂုဏ်သိက္ခာကို နည်းနည်းထည့်စဉ်းစား ...”

“ခင်စရာကောင်းလို့ ခင်တာပဲ အဖေ၊ ဒီခေတ်ထဲမှာ အဆင့်အတန်း သတ်မှတ်ပြီး မပေါင်းရ မသင်းရ တားမြစ်ထားတဲ့ အထိ ခွဲခြားထားတာ

တော့ မရှိသင့်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက နေရာတကာ မျက်နှာငယ်ရတဲ့ လူတွေ ...”

“ဘာကြောင့်မျက်နှာငယ်ကြတာလဲဆိုတာ မင်း မသိလို့ လား”

“မသိဘူး အဖေ၊ ကျွန်တော် သိတာ လူလူချင်း အတူတူပဲ”

“မတူဘူးကွ မတူဘူး၊ ဒါက ...”

အဖေ ဒေါက်နဲ့ခဲသည် ။ တစ်ခါတည်း နှစ်ခါတည်း မဟုတ်၊ တစ်နှစ်တည်း နှစ်နှစ်တည်းလည်း မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သူ သိတတ်စအရွယ်တည်းက အဖေနဲ့ ကိုကြီး ရယ်မောကြည်နူးနေတာမျိုး မမြင် ဖူးခဲ့ဘူးဆိုရင် လွန်မည်မထင်။

“နေရထား ညက ပွဲဈေးတန်းမှာ မင်းတို့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဆိုးတယ်ပြောမှာ မို့လား၊ ရန်ဖြစ်တာ နှစ်ဖက်ရှိမှ ဖြစ်လို့ ရတာ”

နေရထားက မိုက်ရိုင်းတဲ့ သားသမီးမျိုးတော့ မဟုတ်ပေ၊ ဒါပေမဲ့ အပြောဆိုးသည် ။ မိဘ ပေမယ့် သူ မှန်တယ်ထင်လျှင် ပြန်လှန်ချေပဖို့ ဝန်မလေးတတ်။

“ဟိတ်ကောင် မင်းက ဝက်ဖမ်းတဲ့ နေရာထိ လိုက်သွားတယ်ဆို၊ ဟုတ်လား နေရထား”

“ကျောင်းဆင်းကာမှ လိုက်သွားတာပါ”

“မင်းကို ကျောင်းလစ်သလားလို့ မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ မဟုတ်ဘူး ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းက အချိန်ဖြုတ်ဆင်းလိုက်လို့ လိုက်သွား ကြည့်တာပါ၊ ကျောင်းဆင်းချိန် အိမ်ပြန်ရော

က်တာပဲ”

“နေရထား ... မင်း ငါမေးတာကိုပဲဖြေ”

ဒီလိုပြဿနာတွေ ရှိခဲ့တုန်းကလည်း နေရထား ကိုးတန်းကျောင်း သားပဲ ရှိသေးသည်။ လပြည့်က အလယ်တန်းကျောင်းသားအရွယ်ပေမယ့် ကျောင်းချိန်ရယ်၊ အိမ်ပြန်ပြီး နားချိန် စားချိန် စာကျက်ချိန်တွေအပြင် အချိန်ပိုအပြင်မှာ သွားလာနေရတာလည်း မရှိ၊ မိသားစုအရေးအခင်းတွေ ဘယ်လိုရှိကြတာလည်း မသိ ...။

မြင်လိုက် ကြားလိုက်ရင်လည်း ခပ်မဆိတ်ပဲနေလိုက်တာမို့ သိပ်တော့ ထဲထဲဝင်ဝင် သိလိုက် တယ်ဆိုတာ မရှိပေ။ ဒါကြောင့် နေရထား ကျောင်းမှာ စာတော်တာလည်း မသိ၊ စာတော်နေတာလေး ကြောင့်ပဲ ဆရာ ဆရာမတွေက သည်းခံဖေးမပြီး စောင့်ရှောက်လာခဲ့ကြတာတွေလည်း ဘာမှ မသိခဲ့။

ပြောရမယ်ဆို အစ်ကိုက နူးညံ့မှုမရှိသလောက် ညီဖြစ်သူကလည်း နွေးထွေးဖို့ မကြိုးစားခဲ့ တာမျိုး၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ညီအစ်ကို သံယောဇဉ်နဲ့ ငြိတွယ်နေရုံမှ လွဲ၍ တင်းတုပ်ချည် နှောင်မှုက မရှိ။

မိဘတွေဆုံးသွားကြတော့ လပြည့် ဆယ်တန်းမတက်ရသေးပေ။ ထိုအချိန်မှ စ၍ စီးပွားရေးကို နေရထား ဘယ်လိုဦးတည်မောင်းနှင်ခဲ့သလဲ၊ သူတို့ ဘဝ ဘယ်လောက်ထိ ဘယ်လိုတိုးတက်လာသလဲ ဒါမှ မဟုတ် ဆုတ်ယုတ်သွားခဲ့သလား ...။

လပြည့် ဘာကိုမှ မစပ်စုသလို သိလည်း မသိချင်၊ သိလာခဲ့တော့လည်း ကိုယ်က အငယ်မို့ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးဆောင်နေတဲ့ အတိုင်း စောဒက တက်လိုသည့်ဆန္ဒလည်း မရှိခဲ့တာ အမှန်။

ဒီနေ့ ဆင်ဖြူကျွန်း စလင်းက အသားခိုင်တွေကို ကိုင်တွယ်ချုပ်ကိုင် နေသည့် သူဌေးဆိုတာ ကိုယ့်အစ်ကိုမှန်း သိခဲ့တဲ့ နောက်မှာ လည်း ...

“ဘာလဲ လပြည့်၊ နေရထား အကြောင်း ဆရာမ မကောင်းတွေချည်း ပြောနေတယ်ဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာလား”

“ဗျာ .. ဟာ .. မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမကလည်း ”

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ငေးငိုင်းသွားမိသဖြင့် ဒေါ်ခင်ဝင်းရီက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် လှမ်းစသည် ။ ပြီးတော့ ရယ်၍ ...

“ပြောဖြစ်သွားတာက မင်းနဲ့ မင်းအစ်ကိုရဲ့ မတူညီမှုတွေကို ယှဉ်ပြချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ နေရထားက မဆိုးပါဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ အမြဲတမ်းမှန်နေတယ်လို့ ထင်တာတစ်ခုက လွဲရင်ပေါ့၊ ဆရာ သမားတွေကို မလေးစားပေမယ့် မစော်ကားခဲ့ဘူး၊ ပေးတဲ့ သင်ခန်းစာကို ပြီးအောင်လုပ်တယ်၊ အောင်မြင်တယ်၊ မိုက်ရိုင်းတဲ့ ကောင်လေးလို့ အများက သတ်မှတ်ကြပေမယ့် ဆရာမတို့ က အဲဒီလို ဘယ်တုန်းကမှ မသတ်မှတ်ခဲ့ဘူး၊ ဆရာသမားဆိုတာက တော်တတ်ထူးချွန်တဲ့ တပည့်ကို ချစ်ကြတာပဲ ..”

“ကိုကြီးက ခုလည်း တော်တာပဲ၊ သူရောက်တဲ့ နေရာမှာ သူ အတော်ဆုံး ...”

ဒေါ်ခင်ဝင်းရီနဲ့ လပြည့်တို့ စကားပြောနေကြစဉ် နှင်းကတော့ နားထောင်သူသက်သက်သာ။

သူမအနေနဲ့ ဘယ်သူ့ရာဇဝင် ဘယ်သူ့ဇာစ်မြစ်ကိုမှ လည်း မသိ၊ ကြားနေရတာတောင် မမြင် မစမ်းနားထောင်နေရသည့်နှယ်။

“နှင်းလည်း လပြည့်တို့ နဲ့ သိရတာ ကံကောင်းတယ် သိလား၊ ဆင်ဖြူကျွန်းကို ဒီနှစ်မှ ပြောင်းလာတာလည်း ဖြစ်တယ်၊ အိမ်ငှားနဲ့ ပဲ

ယာယီနေရတာဆိုတော့ နေရေးထိုင်ရေး အဆင်မပြေတာရှိရင် တိုင်ပင်လို့ ရတာပေါ့။ လပြည့်တို့ က မြို့ထဲမှာ ရော မြို့အစွန်းတွေမှာ ရော အိမ်တွေ အများကြီးပဲ ...”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒါ ပြောမလို့ ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကို အဝေးကြီးကနေ ပြောင်းလာတာဆိုတော့ မြို့ကြီးသူတွေ စိတ်ပျက်သွားမှာ စိုးလို့ လေ ...”

“မပျက်ပါဘူး လပြည့်ရယ်၊ ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့လေးက နေချင်စရာလေးပါ၊ စည်လည်း စည်တယ်၊ ယဉ်ကျေးမှုလည်း ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ...”

နှင်းက ဒေါ်ခင်ဝင်းရီ ဘက်ကိုလည်း လှည့်ပြောကာ ...

“နှင်း အကြိုက်ဆုံးက ဟောဒီ အထက်တန်းကျောင်းကြီးကိုပဲ၊ ကျောင်းရဲ့ ပြင်ပကနေ ကြည့် တော့လည်း ခမ်းနားတယ်၊ ကျောင်းပေါ်ကနေ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့လည်း အရမ်းလှတယ်၊ မြက်စိမ်း စိမ်းတွေနဲ့ ကစားကွင်းကြီးကိုက မြို့ကကျောင်းတွေမှာ တောင် မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ ထည်ဝါခမ်းနားမှုမျိုးပါ”

ကိုယ့်မြို့ရဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေတွေကို ရွတ်ပြနေတာမို့ ဒေါ်ခင်ဝင်းရီနဲ့ လပြည့်တို့ ဂုဏ်ယူ ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေကြ၏။

“မြို့မှာ ဆို လူနေသိပ်သည်းတယ်၊ နေရာထိုင်ခင်း ဆင်းရဲကြတယ်၊ စာသင်ကျောင်းတွေ ဆိုရင် ခြံမရှိ ဝင်းမရှိနဲ့ ကားလမ်းမကြီးတွေဘေးမှာ ပဲ ထားရတာ၊ ကျောင်းဆင်းချိန် တက်ချိန်တွေမှာ ဘယ်လောက်ထိ အန္တရာယ်များ သလဲနော်၊ ကျောင်းအတွက် နေရာယူထားနိုင်ရင်တောင် ကျယ်ကျယ် ဝန်းဝန်း လှလှပပ သိပ်မရှိပါဘူး ...”

“ဟုတ်တာပေါ့ .. မြို့နဲ့ နယ်ဘက်တွေက အဲဒါတွေကွာတယ်၊ တို့ ဆင်ဖြူကျွန်းကျောင်းကြီး ကလည်း ရာဇဝင်သမိုင်းနဲ့ တခမ်းတနားရပ်တည်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းကြီးမို့လို့ ပါ၊ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးမှာ အမျိုးသားကျောင်းပေါင်း ကိုးဆယ့်သုံးကျောင်းရှိတာလေ၊ တို့ ဆင်ဖြူကျွန်းကျောင်းက နံပါတ် ခုနစ်ဆယ်ပဲ ...”

“သိတယ် .. သိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မပြောင်းလာခင်တည်းက စိတ်ဝင်စားနေတာ၊ ရောက် လာတော့လည်း စိတ်ချမ်းသာတယ် ...”

“အေးပါ ... တို့ မြို့ကိုရောက်လာတဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးတွေ၊ ဆရာ၊ ဆရာမတွေဆို ဒီတိုင်းပဲ၊ ကျောင်းကိုရောက်ပြီးရင် မပြန်ချင်ကြတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ .. ဝါဝင်ပြီဆိုတာနဲ့ ဘုရားပွဲတွေက ဆက်တိုက်ပဲ၊ စိတ်အပန်းဖြေစရာ၊ ပျင်းချိန်ကိုမရှိပါဘူး ...”

အတန်းဝင်ချိန်နီးလာတော့ ဒေါ်ခင်ဝင်းရီ နာရီကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ .. လပြည့်ကိုကြည့်၍ ..

“မင်းရော .. အချိန်ပြောင်းရင် ဘယ်အတန်းလဲ ...”

“ခြောက်တန်းအ ဆရာမ ...”

“အေး .. အေး .. ကလေးတွေကို ဂရုစိုက်နော်၊ ကိုယ့်အလုပ်အပေါ် စေတနာထား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ ...”

ကိုယ်လည်း မကြာခင် ဆရာဖြစ်တော့မှာ ပေမယ့် ကိုယ့်ဆရာကြီးတွေကို ခေါင်းညိတ်နာခံတဲ့ အပြင် လက်ပိုက်ဖို့ စိတ်က ရောက်လိုက်သေးသည် ။

ပြီးမှ လက်ကို ဆံပင်သပ်ခြင်းနဲ့ ပဲ အလုပ်ပေးလိုက်မိကာ ...

“ဆရာမရော .. နောက်တစ်ချိန် အတန်းချိန်ရှိလားဟင် ..”

“ရှိတယ် .. နှစ်ချိန်ဆက်တိုက်ပဲ၊ မင်းရော ..”

“တစ်ချိန်ပြီးရင် ပြီးပြီ၊ ကျွန်တော် ဆရာမကို ဆရာမကြီးပြောသွားတဲ့ အတိုင်းပဲ ပြောမလို့ ပါ ...”

“ဘာလဲဟင် ..”

“လိုအပ်တဲ့ အကူညီရှိရင် ပြောပါလို့ ...”

“ဪ ... ဟုတ်ပါပြီ ကျေးဇူးပါပဲ ..”

“ကိုကြီးကလည်း သူ့ဟာသူ လှုပ်ရှားကြိုးစားနေတာပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမဆို ဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့ သူပါ၊ ဒီလိုပါ ဆရာမ ကျွန်တော့်ကို ဘာအတွက်ဖြစ်ဖြစ် တိုင်ပင်နိုင်တယ်ဆိုတာ သိစေချင်လို့ ပါ၊ ဆရာမက အဒေါ်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းနေတာဆို ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဆုံကုန်းရွာမှာ လေ ...”

“သိပါတယ် ဆရာမနေတဲ့ အိမ်ကိုလည်း သိတယ် ...”

“ဟင် ...”

“အဲ့ .. ဒါကဒီလိုပါ၊ ဆုံကုန်းက “ထီလာမြင့်” စက်ချုပ်သင်တန်းမှာ မေမေ အပျိုတုန်းက သင်တန်းတက်ဖူးတယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာ လည်း နှစ်စဉ်ဆရာကြီးကို သွားကန်တော့တယ်၊ သာရေး နာရေးဆိုလည်း ခဏခဏ သွားဖြစ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ က ကလေးပေမယ့် အမေ သွား တိုင်းပါတယ်လေ ..၊ ခုနောက်ပိုင်းက ဆရာကြီးလည်း မရှိတော့ပါဘူး ..”

“ဟုတ်လား ...”

နှင်းက စောစောက ဆရာမ ဒေါ်ခင်ဝင်းရှိရှိနေတုန်းကလို ရင်းနှီး ဖော်ရွေသည့် အပြုံးမျိုးနဲ့ မဟုတ်တော့ဘဲ ဝတ္တရားဆန်သောအပြုံးနှင့် ကြိမ်ဆွဲခြင်းလေးထဲက စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်ယူသည်။

အလုပ်ပြရှောင်လွှဲဖို့ ကြိုးစားလိုက်တာမှန်း သူ နားလည်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မသိသလို နေဖို့ပဲ ဆန္ဒရှိနေကာ ...

“ပြီးတော့ ဆုံကုန်းပေါင်းထိပ်က လက်ပံပင်ကြီးအောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ပိုက်ကျော်ခြင်း ကစားကြတာလေ ...၊ အဲဒီတစ်ဝိုက် မသိတဲ့ နေရာ သိပ်မရှိဘူး ..”

“အင်း .. ဟုတ်မှာ ပါ။ ဒီဘက်မှာ လည်း ဘောလုံးကွင်းကြီး ရှိနေတာ ကိုး ..”

“ဆရာမ သိမလားမသိဘူး ..”

“ဟင် .. ဘာလဲ ..”

“ဆရာမတို့ ငှားနေတဲ့ နောက်မှာ ကမ်းပါးဖွဲ့နေတာလေ၊ အဲဒီမှာ က လိုင်ကြီးဖြစ်နေပြီ ..”

စာအုပ်လှန်နေသည့် လက်ချောင်းလေးတွေ ရပ်တန့်သွားသည်။ နှင်းရဲ့ ဆံကေသာမှာ ပန်ထားသည့် စံပယ်ပန်းခိုင်လေးဆီမှ မွှေးရနံ့က သူ့ဆီကို ဆွတ်ဖျံ့လာနေသဖြင့် ဖြူဆွတ်ဆွတ်ရင်ဖုံး အင်္ကျီလေးနဲ့ သူမက အလှကျက်သရေတွေတိုး၍ ထိုင်ငေးနေချင်ဖွယ်ပင် ...။

ဝင်းမွတ်သည့် ပါးပြင်ညက်ညက်လေးတွေက ရှိန်းမြသည့်သွေးကြောမျှင်လေးတွေ ပေါ်နေအောင် နုဖပ်ကြည်စင်နေ၏။ သူမ မျက်နှာမှာ ဘာတွေလိမ်းခြယ်ထားသလဲဆိုတာ မသိပါ။

ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ဘာကာလာမှ တင်ထားတာမမြင်ဘဲ ဝင်းဝ

င်းစက်စက်လေး လှနေ တာ ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ မျက်လုံးနဲ့ မျက်တောင် ..။

မျက်တောင်နက်တို့ ကော့ညွတ်အောင် ခတ်ထားသည့် မျက်ဝန်းပြာ လဲ့လဲ့က မျက်လွှာပင့် ကြည့်တာ၊ မျက်လွှာချလိုက်တာအစ၊ နောက်ဆုံး မျက်တောင်ခတ်တဲ့ အထိ သူမက လှနေသည် ။

အလှအပမှာ သူမ ဆုတောင်းကောင်းခဲ့သလောက် ဘဝကတော့ မ လှဘူးလို့ လည်း ကြားထား တာရှိသည် ။

ဒါက မယုံနိုင်စရာပေမယ့် သူမဘဝ ဘယ်လိုဖြစ်နေနေ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ် ကျက်သရေကို ထိခိုက်ပျက်ပြားလောက်ဖွယ်တော့ မဟုတ်နိုင် ...။

“လပြည့် ...”

“ဗျာ ...”

ငေးကြည့်နေမိတုန်းမို့ လန့်ဖျပ်မျက်နှာပူသွားကာ ဘယ်လိုမှ ထိန်းမ ရသည့်မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရေခွေးနဲ့ အပက်ခံလိုက်ရတာတောင် ဒီ လောက်ပူပျံ့မလား ...။

“မင်း ဘာပြောမှာ လဲလို့ တို့ က စောင့်နေတာ ...”

“ဗျာ .. ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ...”

သူ ဘာပြောလိုက်မိတာလဲ ...။

နှင်းက သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၏။ ဒါပေမဲ့ အပြစ်ရှိနေသော တပ ည့်ကို ဆရာက အပြစ်ပေး ခါနီးကြည့်တာမျိုး ...။

“ဆောရီးပါ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော် ဟိုလေ ...
အမေ့အကြောင်းပြောမိရင်း ... ဟို .. အမေ့ ကို သတိရသွားလို့ ပါ၊ ပြီး

တော့လေ ဆရာမက အမေနဲ့ နည်းနည်းဆင်တယ် ...”

အေးစက်စက်ဖြစ်သွားသည့် နှင်းရဲ့ မျက်နှာလေး
မသိမသာဖြေလျော့သွားခဲ့သည်။ ။ ပြီးမှ ...

“ဆရာမ မသိဘူးလားလို့ ၊ ခုနက ပြောလိုက်တာကိုလေ .. ညညဆို
မြစ်ကြောင်းဘက်က တဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ကြားနေရတာ၊ အဲဒါ ကမ်းပါးပဲ့တာ
လား ...”

“ဟုတ်တယ်ဆရာမ အစတုန်းက မြစ်ကြောင်းက ဟိုးကမ်းနားဘက်
မှာ အဝေးကြီးထပ်သွား ရသေးတာ၊ အဲဒါ ကမ်းပါးပဲ့ပြီဆိုတည်းက လှို
က်စားသလိုပြိုကျကုန်တာ ဒီဘက်ရောက်လာတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အထ
င် ဆရာမနေတဲ့ အိမ်နဲ့ သိပ်မလိုတော့ဘူး ...”

“ဟုတ်လား၊ အင်း ... အဲဒီနားက လူတွေပြောသံတော့ ကြားတယ်၊
ဖြတ်သွားဖြတ်လာနဲ့ ကြားတာဆိုတော့ သေချာမသိခဲ့ဘူး ...”

ကိုယ့်မှာ လည်း မိတ်ဆွေသစ်တော့ လိုချင်ပါသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ နေရာစီ
မ်းမှာ မို့ လူတွေတိုင်းတော့ ပြီးမပြရဲပေ။

ပြီးတော့ မိန်းမသားနှစ်ယောက်တည်းမို့ အိမ်တံခါးပိတ်ထားရတာ
အချိန်ပြည့် ..။

ကိုယ်ကစပြီး မရင်းနှီးရဲတာရော၊ သူတို့ ကစပြီး ရင်းနှီးဖို့
မကြိုးစားကြတာရော၊ နှစ်ဖက်စလုံးက ပူးပေါင်းဖို့ ခက်ခဲနေခဲ့ကြ၏။

ရွာကနေ ကျောင်းကိုရောက်လာတော့လည်း အိမ်ကကိစ္စကို ပြောဖို့
အကြောင်းက မရှိတော့ မပြောဖြစ်ပြန်။

“ဒါဆို သိပ်မကြာတော့ဘူးပေါ့နော် ..”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် ကူညီချင်ပါတယ်၊ အစတည်းက ပြောချင်တာပါ ပြောရခက်နေလို့ ဆရာမကြီးက စပြောလိုက်တာနဲ့ အဆင်ပြေသွားတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အား မနာပါနဲ့ နော် ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... တို့ ကလည်း အိမ်ကခြံကျယ်လေးနဲ့ စားပင်သီးပင်တွေနဲ့ အိမ်ငှားခ လည်း သက်သာတယ်လေ၊ အင်းလေ ဒါကြောင့်လည်း သက်သာတာဖြစ်မှာ ပါ ...”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီအိမ်ကို ဝယ်ထားလိုက်တဲ့ လူတွေကလည်း ကမ်းပါး ဖွဲ့လိုက်ရင် သူတို့ အားလုံး ရှုံးမှာ ပါပဲ၊ ဆရာမကို ငှားလိုက်တာက ဆရာမကလည်း ခြောက်လပဲဆိုလို့ တဲ့ ၊ ကမ်းပါးဖွဲ့တာကလည်း ဘယ်သူမှ မထင်လောက်အောင်မြန်သွားတော့ ...”

နှင်းရဲ့ အကြည့်တွေက သူ့ဆီတန်းရောက်လာသည် ။ လပြည့် ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားကာ ...။

“ဒီလိုပါ ဆရာမ၊ ကျွန်တော်က ဆရာမအကြောင်း လိုက်စုံစမ်းထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာမကို အိမ်ငှားထားတဲ့ လူက ဘိုင်အိုလေးမောင်ရဲ့ အဘွားလေ ...”

“ဘိုင်အိုလေးမောင် ဆိုတာက ...”

“ဟိုနေ့က လမ်းမှာ ဆရာမကို နှုတ်ဆက်တုန်းက ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ပါတဲ့ မျက်မှန်နဲ့ တစ်ယောက်လေ ကျွန်တော်က အီကို သူက ဘိုင်အို မတူပေမယ့် ခင်နေကြတာ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဘာ ဖြစ်ဖြစ် ဘိုင်အိုနဲ့ ပြောလွန်းလို့ သူ့ကို ဘိုင်အိုလေးမောင်လို့ ခေါ်နေကြတာ ...”

“ဪ .. သိပြီ .. သဘောကောင်းမယ့်ပုံလေးပါပဲ ...”

အချိန်ပြောင်းသံချောင်းခေါက်သံကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး စကားစ

တွေပြတ်ကာ လှုပ်လှုပ် ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။ ။

“ဆရာမ .. ဒီစာအုပ်တွေ သယ်ရမှာ လား၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ ...”

“ရတယ် .. ရတယ် .. မင်းလည်း အတန်းဝင်စရာရှိတဲ့ ဟာ ... ထားခဲ့ ... တို့ နိုင်ပါတယ် ..”

သူ လုယူလိုက်မှာ စိုးတာမို့ သူမက လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ် သုံးဆယ်လောက်အထပ်ကြီးကို သူမ ဘက်အရင် ဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း “မ” ယူမလိုဖြစ်လိုက်ပြီးမှ ဘာကို သတိ ရသွားသည် မသိ။

လက်က ပြန်ချတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ။ သူ့ဆီကို မရောက်သော အကြည့်တစ်ချက်ဝှေ့ကာ ဘာမှ မပြောဘဲ စာအုပ်တွေကိုလည်း လက်ကမချ ...။

“ဒါဆို ကျွန်တော်လိုက်မပို့တော့ဘူး သွားမယ်နော် ဆရာမ ...”

“အိုခေ ...”

နှုတ်ဆက်တော့ ပေါ့ပါးသည့်အပြုံးလေးနှင့် ...။

လပြည့် လှည့်ထွက်လာခဲ့ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

ကိုယ်မရှိမှ အိုခေသွားတဲ့ အဖြစ်ပါလား ...။

*

အခန်း (၃)

“ပေါင်းဆိုတာ ဒါကြီးကိုခေါ်တာလား ...”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေး ... အဲဒီလိုမြောင်းကြီးတွေပေါ်မှာ အုတ်ပေါင် နှစ်ဖက်နဲ့ တံတား ခင်းထားတာကို ပေါင်းလို့ ခေါ်တာ ...”

“ဪ .. မှတ်ထားဖို့ တစ်ခု ထပ်တိုးပြန်ပြီ ..”

ဒေါ်ယဉ်တင့်က ဆွဲခြင်းအနီလေးကို လက်ပြောင်းကိုင်ရင်း ပေါင်းကို သေချာကြည့်နေသည်။ ။

“ပြီးတော့ .. ဒေါ်လေး ထပ်မှတ်ထားဦး၊ ဆုံကုန်းရွာ ဘာရွာညာရွာ လျှောက်ထည့်ပြောမနေနဲ့ ... ဒီမြို့ရဲ့ အထာက တစ်မျိုး ...”

“ဘာတစ်မျိုးလဲ ...”

“ဒါတွေက မြို့ထဲမကျပေမယ့် ရွာလို့ သူတို့ က ထည့်မပြောကြဘူး၊
ဟိုးဘက်က ထပ်ပြီး အစွန်ကျတဲ့ ရွာတွေကိုတောင်
ရွာတွေထည့်မခေါ်ကြတာ ...”

“ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေးရဲ့ ...၊ နှင်းတို့ နေတဲ့ ရွာကို ဆုံကုန်းတဲ့ ...၊ ပြီး
တော့ ကျွန်းညိုကျည်စု ထပ်ရှိသေးတယ်၊ ဘယ်ရွာကိုမှ ရွာတပ်မခေါ်ဘူး
..”

“ဒါဆို ရပ်ကွက်တွေမို့လို့ ပေါ့ ...”

“မြို့အင်အားနဲ့ ဆိုရင် ဆုံကုန်းက ရပ်ကွက်တစ်ကွက်စာတော့ မကလောက်ပါဘူး၊ ရွာလို့ ထည့်မပြောကြတာကိုပဲ မှတ်ထားလိုက်ရင် ရပြီ ...”

“ဟုတ်ပါပြီ .. ကဲ .. နှာခေါင်းလေး ဘာလေးပိတ်ထားပါဦး၊ ဖုန်တွေ တက်နေတယ်ရှေ့မှာ ..”

“အညာဒေသဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ ... ဒေါ်လေးကလည်း ...”

“အောင်မယ်လေး သူက ပါးစပ်ကြီးဖွင့်ပြီး ရယ်နေပြန်ပြီ၊ အဆုတ်ထဲ ဖုန်တွေ ဝင်ကုန်ပါ့မယ် အေ ...”

“ဒါဆိုရင် ဒီကလူတွေ ဘယ်လိုနေကြမလဲ၊ တော်ကြာ ကိုယ့်ကျမှ ကြီးကျယ်တယ်ထင်နေပါ့ မယ် ... နေပါစေ ..”

လမ်းမပေါ်မှာ မော်လမြိုင်မှာ ဘုံပြတ်ခေါ်တာမျိုးကို မြင်းလည်းဆို သည့်အခေါ်နှင့် မြင်နေရ ၏။ ပြီးတော့ နွားလည်းတွေလည်း တွေ့ရသည် ။

မြို့က သိပ်မကြီးမားပေမယ့် ကားကြီး ကားလတ် ကားသေးမျိုးစုံနှင့် စည်ကားနေ၏။ ထို့ပြင် ဂိတ်ထိုးပြီး သိမ်းလာသည့် အဝေးပြေးအိတ်စပ် ကပ်ကားကြီးတွေ သွားလာနေတာ ရှိသေးသည် ။

ဆိုင်ကယ် စက်ဘီးတွေဆိုတာ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတော့သည် ။

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ ..”

“ဝရော ..”

အနားကနေ ကပ်တက်သွားသည့် ဆိုင်ကယ်အသံကြီး နားထဲမှာ အူ

ထူသွားကာ ဒေါ်ယဉ်တင့် ထခုန်မတတ် လန့်ဖျပ်သွား၏။

“ကိုယ့်ဘာသာ ဘေးကပ်လျှောက်ပါ ဒေါ်လေးကလည်း သိပ်မကြောက်ပါနဲ့ ...”

“ကိုယ့်ဘာသာ သွားနေတာပါအေ .. တကယ့်ကို လက်တံတောင်ဆစ်ပြုတ်ပါတော့မလို့ သိသိလေးပဲ ..”

တူဝရီးနှစ်ယောက် ဈေးကိုလမ်းလျှောက်ရင်းသွားမယ်ဆိုပြီး တစ်လမ်းလုံး စကားပြောလာ ကြတာ ရင်ပေါင်တန်းမိလိုက် ရှေ့နောက်ဖြစ်သွားလိုက် ..။

ဒေါ်ယဉ်တင့်က မျက်နှာကြည့်ပြီးမှ စကားပြောအားရတတ်သူမို့ နောက်ကျန်ခဲ့ပေမယ့် စကား ပြောချင်လာတိုင်း နှင်းရဲ့ ဘေးကို တက်ဖို့ ကြိုးစားလေသည် ။

ထိုအခါ အလန့်တကြား ဖြစ်ရတတ်တာလည်း ခဏခဏ ..။

“မန္တလေးသွားတုန်းက နှစ်ရက်ပဲ အပြင်ထွက်လိုက်တယ်၊ သုံးလလုံးလုံး အပြင်မထွက်တော့တာ အဲဒီဆိုင်ကယ်တွေ ကြောက်လို့ ပဲ ...”

“မန္တလေးလောက်တော့ မရှုပ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ် ..”

“တစ်နေရာတစ်မျိုးပါပဲကွယ်၊ ငါက ဆင်ဖြူကျွန်းဆိုတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် အေးချမ်းတဲ့ နေရာလေးလို့ ထင်ခဲ့တာ၊ သူက မြစ်ဆိပ်ကမ်းလည်း ရှိတယ်ဆိုတာကိုး ..၊ တကယ့်ကို တောဆန်ဆန်ကျွန်းကလေးလို့ ထင်တာ ..”

အဒေါ်ဖြစ်သူ အမျိုးမျိုးညည်းနေတာကို နှင်း ရယ်နေကာ ...

“နှင်းကတော့ အခုလို စည်ကားနေတာကိုပဲ သဘောကျနေတာ၊ တ

ကယ်တမ်းကျတော့ မြို့ကြီးမှာ အသားကျလာတိုင်း၊ ကျေးလက်ဆန်တဲ့
နေ့ ၇၁ တေ့မ့၁ ရေရှည်မပျော်မွေ့နိုင်ကြဘူးလေ။ ခုလိုကျတော့
တောမကမြို့မကျ လိုချင်တာလည်း ရတယ်၊ ရေ မီး မချို့တဲ့ ဘူး .. ဘယ်
လောက်ကောင်း သလဲ ..”

“ဖြစ်ရလေ နှင်း ရယ် .. ညည်းလေးက ဒီမြို့မှာ ပဲ အခြေချမလို စိတ်
ကူးကြံစည်နေတာကိုး..”

“ဟုတ်တယ် .. နှင်း အခြေကျသွားရင် ဒေါ်လေး မေမေ့ဆီပြန်ချင်ပြန်
ပါ ...”

“ညည်းကတော့ မပြန်တော့ဘူးပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“အခြေကျရင်ဆိုတာက ဘာလဲ .. ယောက်ျားယူပြီးမှ လား ...”

“ဟာ .. မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်လေး စကားပြောရင် အဲဒါကြီးမပါဘဲ
မပြီးတာ သိပ်စိတ်ညစ်တာ ပဲ ..”

“ဟဲ့ .. ညည်းရုပ်ရည်လေးနဲ့ တခြားတစ်ရွာမှာ တစ်ယောက်တည်း
ဘယ်လိုထားခဲ့ရမလဲ ..”

“နှင်း အိမ်ဝယ်မှာ လေ .. အဲဒါပြီးရင် ...”

“ဪ .. အင်း .. အိမ်တစ်လုံးဝယ်နေလိုက်တာနဲ့ ညည်းဘဝ လုံခြုံ
အေးချမ်းသွားပြီပေါ့ ...”

“လုပ်ပြီ ယိုင်လာပြန်ပြီ၊ တော်ပြီနော် .. ဈေးကို စိတ်ချမ်းချမ်းသာ
သာလေး သွားရအောင် ..”

တူမ စိတ်ကိုသိလို့ ဒေါ်ယဉ်တင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ပါသည် ။ ၁၂

ပေမဲ့ ...

“တီ .. တီ ..”

“ဒုန်း .. ဝုန်း ..”

“ဟယ် .. သေကုန်ပြီ ..”

ကိုယ်မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ရှေ့မှာ နီးနီးလေးမို့
ရုတ်တရက်ဝုန်းခိုင်းကြုံအဖြစ်ကြောင့် ဒေါ်ယဉ်တင့် မျက်လုံးပြူးထွက်
ကုန်ကာ နှစ်ယောက်စလုံး ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်ကုန်၏။

လမ်းမပေါ်မှာ ကားတစ်စီးနဲ့ မြင်းလှည်း ပွတ်ကပ်ရှောင်နေစဉ် စက်
ဘီးစီးလာသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကလည်း လမ်းဘေးဖဲ့ဆင်း
ကာ ကပ်ကျော်တက်ဖို့ ကြိုးစား၏။

သူမနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကနေ ကျော်တက်လာသည့် ဆိုင်ကယ်တစ်
စီးကို ထပ်မြင်ရလျှင် စက်ဘီးက ချိုင့်ကျတာရော လန့်သွားတာပါရော၍
ဝုန်းခနဲပစ်လဲလေသည် ။

ဆိုင်ကယ်သာ ဘရိတ်အချိန်မမီခဲ့လျှင် သူမအဖြစ်က မတွေးရဲစရာ ..

။

“တောက် ...”

နှင်းတို့ ငေးနေတုန်း ဆိုင်ကယ်က ပက်ပက်စက်စက်လဲနေသည့် စ
က်ဘီးနဲ့ လူကို ကွေ့ ရှောင်ထွက် လာပြီး ဒေါသတကြီးတက်ခေါက်၏။

“တက်ကြိတ်ပစ်လိုက်ရင် ကြည့်ကောင်းဦးမယ် ..၊ ဒီလောက်ရှုပ်ယှ
က်ခတ်နေတာကို မပြော လိုက်ချင်ဘူး ..”

တက်ခေါက်ကြိမ်းဝါးသွားတာ သေချာကြားလိုက်ကာ ဒေါ်ယဉ်တင့်

နဲ့ နှင်းတို့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို လည်ပင်းတွေလိမ်အောင် လိုက်ကြည့်မိကြ၏။

ပြီးတော့ မထနိုင်ဖြစ်နေသည့် မိန်းကလေးကို လူတွေဝိုင်းထူပေးနေကြတာ ပြန်ကြည့်မိပြီး ..

“တော်တော် အောက်တန်းကျတဲ့ ယောက်ျားတွေနော် ..၊ သူတို့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ မတိုက်မိဘူး ဆိုပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မကူညီတဲ့ အပြင် ...”

“တိုက်မိသွားရင်လည်း ယာဉ်ကြီးနဲ့ ယာဉ်ငယ် ယာဉ်ကြီးပဲ အပြစ်ဒဏ်ခံရမှာ ကိုး ဒေါ်လေး ရဲ့ ၊ လမ်းက ကားနှစ်စီးရှောင်သာရုံပဲရှိတာကို၊ သူက ဒီဘက်ထပ်ဆင်းပြီး ကွေ့တက်တော့ ..”

“ဆိုင်ကယ်ကရော ...”

“ဟုတ်ပါတယ် မှားတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စက်ဘီးက လမ်းပြောင်းပြန်တက်တာလေ၊ ဆိုင်ကယ် ကြီးကလည်း အကြီးကြီးပဲ .. အရှိန်နဲ့ ဝင်ဆောင့်မိရင် မတွေးရဲဘူး ..၊ သူတို့ လည်း တော်တော်လန့် သွားလို့ ပြောသွားတာပါ ...”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲအေ ...”

နှင်းက ရှေ့ကဆက်သွားဖို့ ဒေါ်လေးလက်ကိုဆွဲ၍ လမ်းဘေးကို ထပ်ကပ်သည် ။ ပြီးတော့ စက်ဘီးနဲ့ လူကို ထူတွဲနေကြသည့် လူအုပ်ဘေးက ရှောင်ကွင်းလာခဲ့ပြီး ..

“တွေ့လား .. လူတွေ ဟိုဆိုင်ကယ်ကိုပဲ ပြောနေကြတာ ...”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောသံတွေကြောင့် ဒေါ်ယဉ်တင့်က အပြစ်တင်ခြင်းကို တက်ကြွစွာ ပြန်ဆက်၏။

“ဘာဖြစ်ဖြစ် စည်းကမ်းမဲ့လို့ ဖြစ်ရတာပဲ ဒေါ်လေး ရယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ဆို ပိုတောင်ဆိုးသေး တယ်၊ ဒေါ်လေးက ကားမောင်းလို့ မသိတာ၊ ကားမောင်းနေရတဲ့ လူတွေ အဲဒီလို စည်းကမ်းမဲ့တဲ့ စက်ဘီး ဆိုက်ကား တွေ ဆိုင်ကယ်တွေ လူတွေကြောင့် ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ရလဲသိ လား ...”

ဒေါ်ယဉ်တင့် ငြိမ်သွားသည်။ ။

“ကားတိုက်သေမှာ ကိုကြောက်တဲ့ လူက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲတော့ မ သိဘူး၊ ကားတွေ ငါတို့ ကို မတိုက်ရဲပါဘူးဆိုပြီးတော့ သူတို့ တွေက ထ င်သလို ကူးဖြတ်သွားလာနေကြတာ၊ ပြီးတော့ သည်းထိတ်ရင်ဖိုတွေ ဖြ ဖ်လာတော့ ပြောသေးတယ်၊ ကားပေါ်ထိုင်ရတာနဲ့ မိုးမမြင်လေမမြင် မောင်း ရလားတဲ့ .. ကားထဲကလူ ဘယ်လောက်ထိ ချွေးပြန်အောင် ရှောင် နေရသလဲ သူတို့ မသိဘူး ...”

“ဖြစ်ရလေအေ .. ကားမောင်းနေတဲ့ လူတွေကိုပဲ ပြေးဦးချရတော့မ လိုလို ...”

“ပြောပြတာပါ .. သည်းခံနေရချည်းပဲတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့၊ နိုင်နေ တယ်ပဲပြောတာလည်း မှားတယ်၊ ခြွင်းချက်ဆိုတာ ရှိတာပဲမို့လား ...”

“ညည်းပဲပြောတော့ ...”

*

အခန်း (၄)

“ကိုကြီးပဲပြောတော့ အဲဒီအိမ်ကို ရောင်းမှာ ဆို ...”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ရောင်းဖို့ ပြောထားပြီးပြီလို့ မင်းကိုပြောနေတာပဲ ..”

“ရောင်းမှာ ချင်းအတူတူ ကိုကြီးညီကို ဦးစားပေးရမှာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ကျွတ် ..”

ဖုန်းပြောလျှင် စိတ်ကုန်လာတဲ့ အထိ ကတ်သတ်သတ်ပြောနေတာကို အနားမှာ သာရှိနေလျှင် နားရင်းအုပ်ပစ်မိမလားမသိ ..။ ဒီကြားထဲ မိုးဝသန်၏ မေးမြန်းစပ်စုဖို့ ဟန်တပြင်ပြင် မြင်နေသည့် မျက်နှာလေးကို ရှောင်နေရတာ တစ်လုပ် ..။

“လပြည့် ..”

“ဗျာ ..”

“အဲဒီခြံနဲ့ အိမ်က ဘယ်လောက်မှတ်နေလို့ လဲ ..”

“အဲဒါ သူ့အလုပ်ပါ ကိုကြီးရာ၊ သူက ကျွန်တော်ကူညီပျံ့မယ်ဆိုတာ တောင် အလကားမနေ ချင်ဘူးဆိုလို့ ...”

“ဒါဆိုလည်း လခနဲ့ ပေးထားလိုက်ပေါ့၊ ငါ မရောင်းခင် သူနေလို့ ရ

တယ် ...”

“ မဟုတ်ဘူး .. အဲဒီလိုလည်း မရဘူး၊ သူ တစ်ဝက်သွင်းထားဖူးတယ် ကျန်တဲ့ ငွေအမောင့်ကို ...”

“ရှုပ်ရှုပ်တွေလာမပြောနဲ့ လပြည့်၊ ချန်တာတွေ ဆိုင်းတာတွေ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အဲဒီ အိမ်လေးလွဲရင် ကြိုက်တဲ့ အိမ်မှာ ပေးနေလိုက်၊ မနေချင်ဘူးဆို သွားပေစေ ..၊ လူ အထင်ကြီးအောင် ဟန်ကြီးပန်ကြီးလုပ်ပြနေတာ၊ မင်း သည်းသည်းလှုပ်မနေနဲ့ ...”

“ကိုကြီး .. ကိုကြီး မချပါနဲ့ ဦး ..”

သေလုမြောပါးတားဆီးနေတာကို ဥပေက္ခာထားလိုက်သည် ။
ခုံဆီမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်တော့ မိုးက မရဲတရဲမျက်နှာလေးနှင့် ရှေ့တိုးကာ
...

“ဘာတွေဖြစ်နေလို့ လဲ ကိုနေ ...”

“လပြည့်ပါ၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ..”

မပြောချင်မှန်းသိလိုက်တာကို သက်ပြင်းမျှင်မျှင်လေးချ၍ ဖော်ပြလိုက်ပေမယ့် ဒါက ရှေ့ ဆက်ချင်လို့ အားယူခြင်းပဲဖြစ်ကာ ...

“အိမ်ကိစ္စပြဿနာတက်ကြတာမို့လား .. ကိုနေ မပြောပေမယ့် မိုးသိပါတယ် ..”

“သိရင်လည်း ပြီးတာပဲကွာ၊ အခု ဗိုက်ဆာတယ် ...”

ဝိတ်တာကို ခေါ်ကာ ငါးကြော်နှပ်နဲ့ ကြက်ဥမွှေကြော်မှာ လိုက်သည်

။

“မင်းရော တစ်ခုခုစားလေ ...”

“အဟွန့် .. မိုးက အသားတစ်မျိုးမျိုးမပါရင် မစားတတ်ဘူး၊ ကိုနေက လည်း အသားမစားတဲ့ သူဆိုတော့ ထမင်းအတူတူစားဖြစ်ကြတိုင်း အား နာတယ်၊ မိုးနဲ့ ကိုနေ လက်ထပ်ပြီးကြရင်တော့ ကွိုင်ပဲနော် ..”

နေရထားက ဂျာကင်အိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်၊ မ ဟုတ်သေးသလို ပြန်ထည့်ပြီး နောက်တစ်ခု ဆွဲထုတ်လိုက်နှင့် သူမစ ကားကို ပြန်မပြောသေးဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ထိုအချိန်မှာ မိုးက စားပွဲပေါ်မှာ လက်တင်ပြီး မေးဖျားလေးထောက် ကာ ပါးမြိုင်းမွေးစေနှင့် ရှင်းသန့်နေသည့် နေရထားမျက်နှာကို စိတ်ကြို က်ငေးကြည့်နေခဲ့ပြီး ..။

“မိုးနဲ့ ကိုနေတို့ က အလုပ်အကိုင်ချင်းတူပေမယ့် စိတ်ဓာတ်သဘာဝ ချင်း မတူတာတွေ အများကြီးပဲနော်၊ အဖေကတော့ ပြောပါတယ် အ သားတွေကိုင်တွယ်နေပြီး နေရထားက အသား လုံးဝမစားဘူးတဲ့ ၊ ငါးနဲ့ ကြက်ဥဘဲဥပဲ စားတယ်တဲ့ ၊ ငါ့သမီးကတော့ သရဲမတဲ့ .. အဟွန့် ..”

“မင်း ဘာမှ မစားဘဲ နေမလို့ လား၊ မမှာ တော့ဘူးလား ..”

“ဟင့်အင်း .. အအေးတစ်ခွက်ပဲ သောက်တော့မယ်၊ ကိုနေ့ ရှေ့မှာ အစားသောင်းကျန်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲနော့ ...”

နေရထားက မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး တစ်ဖက်လှည့်၏။ ထမင်းနဲ့ ဟင်းတွေရောက်လာတော့ ကိုယ့်ဘာသာထည့်စားနေလိုက်တာ မိုးက တစ်ယောက်တည်းစကားပြောပြီး မွဲလိုက်ပြီးလိုက် ...။

“ကိုနေက ရွံလို့ မစားတာလား၊ စားချင်လျက်နဲ့ ..”

“မိုး ..”

“ဟင် ..”

“ငါ ထမင်းစားနေရင် စကားလာပြောတာ မကြိုက်ဘူး ..”

“ဟင် .. စကားပြောဖော်ရှိမှ စားလို့ မြိန်တာ မဟုတ်ဘူး လား ..”

“ငါအိပ်နေရင် လာနှိုးတာလည်း မကြိုက်ဘူး၊ အဲဒါတွေ အခု မင်းသိထားဖို့ တော့ မလိုပေမယ့် အခု နားငြီးနေတာကို သိစေချင်တာ ..”

မိုးက နေရထားရဲ့ စိတ်ကို သိထားသဖြင့် မျက်နှာလေးပျက်သွားပေမယ့် ပြေပြေပြစ်ပြစ်လေးပဲ နေလိုက်နိုင်လျက် ..။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါကတော့ ယောက်ျားတွေရဲ့ သဘာဝပါပဲ၊ တစ်နေ့ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းမနဲ့ အတူ နေကြရင်တော့ ပြောင်းလဲသွားကြတာပဲ ..”

ထမင်းဇွန်းကို ပါးစပ်ထဲထည့်ဖို့ “မ” လိုက်ပြီးမှ ပြန်ချပြီး လှည့်ကြည့်တော့ မိုးက ပျာပျာသလဲ ခေါင်းလေးခါပြ၏။

“အဖေနဲ့ အမေတို့ ပြောကြတာကို ပြောတာပါ၊ ကိုနေကလည်း စိတ်ချည်းပဲ ..”

သူ ထမင်းပြန်စားတော့ အအေးမှာ ပြီး ခဏတော့ အအေးပုလင်းနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေသေးသည် ။ ပြီးမှ ...

“ကိုနေ့ကိုတော့ အဖေကစပြီး မိုးတို့ တစ်မွေးချင်းလုံး၊ ဆွေမျိုးတွေရှိသမျှရောပဲ အားလုံးက အထင်ကြီးကြတယ်၊ ကိုနေ တော်တာ ချမ်းသာတာ ဒီအသက်အရွယ်ထိ မပွေ့မရှုပ်ဘဲ အိမ်ထောင် လည်း မပြုခဲ့တာ၊ အခု အစားအသောက်စားတာ အထိပေါ့ ..”

ပြောပြီး နေရထားကို အကဲခတ်လိုက်သေးသည် ။ ပြီးတော့ ငါးကြော်ကို ခက်ရင်းနဲ့ ကောက်ဖဲ့ နေတာမြင်မှ ...

“ပေးလေ .. မိုး အရိုးထုတ်ပေးမယ် ..”

“ဟေ့ .. မလုပ်နဲ့ ..”

လက်ပြင်လိုက်တာနှင့် သူက အသံနဲ့ ရော ခေါင်းခါတာပါ တားဆီးခြင်းမျိုးစုံနှင့် ..

“ရတယ် .. မလိုပါဘူး၊ ငါ စားနေကျ ..”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကိုနေ ရယ်၊ ရွံလို့ လား .. မိုး ဒီလက်တွေနဲ့ ပဲ ကိုနေ ကို ချက်ပြုတ်ကျွေးရမှာ နော် ..”

ဆံပင်တို ခပ်တွန့်တွန့်လေးတွေကို ပခုံးပေါ်မှာ ဖွထားကာ၊ တစ်ခြမ်း လေးသိမ်း၍ ကျောက် ဘီးကုပ်လှလှလေးနဲ့ ထိုးထားသည့် မျက်နှာလေး ကို နေရထားက စိုက်ကြည့်၏။

ပြီးတော့ ဇွန်းကိုချထားလိုက်ပြီးမှ စားပွဲပေါ်မှာ ထိုလက်ကိုတင်၍ ...

“ခုဖြစ်ဖြစ် နောက်မှ ဖြစ်ဖြစ် မင်းကြိုက်လို့ မင်းစားတာ၊ ဝက်တစ် ကောင်လုံးပဲ ကင်စားစား၊ အမဲတစ်ကောင်လုံးပဲ မျိုချချ၊ မင်း ကြိုက်နေ တာကို ငါဘာမှ တားဆီးကဲ့ရဲ့ မှာ မဟုတ်သလို၊ မကြိုက်တဲ့ အစာကိုလည်း ဘာကြောင့် မကြိုက်တာလဲလို့ ဘယ်တော့မှ မေးမိမှာ မဟုတ်ဘူး မိုး၊ ငါ သူများကို စိတ်မဝင်စားဘူး ...”

“ဘယ်လို .. ဘယ်လို ကိုနေ၊ မိုးက သူများ လား ...”

“မင်းက ငါမှ မဟုတ်တာ ငါကလည်း မင်း မဟုတ်ဘူး ..”

“ဒါပေမဲ့ လင်မယားဆိုတာမျိုးက ..”

“အခု မင်းနဲ့ ငါ ဘာမှ မဟုတ်သေးဘူးဆိုတာ သတိထားဦး ..”

မိုး မျက်နှာလေး အလိုမကျစွာ စုကောက်သွားသည် ။

“ဟေ့ .. ရှင်းမယ် ..”

“ဟင် .. တော်ပြီလား ..”

သူ ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ပိုက်ဆံရှင်းနေတော့ မိုး တန့်န့်စိတ်တိုနေမိ၏ ။ တစ်ဈေးလုံး တစ်မြို့လုံးမှာ သူနဲ့ မိုးတို့ တွဲနေကြတာကို ယူကြမှာ ပဲဆိုတာ သတ်မှတ်ထားကြပြီးသား ..။

ဆင်ဖြူကျွန်းက ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟတွေလည်း သိကြသည် ။ မိုးကို ယ်ပိုင် ကိုယ့်ရဲ့ ဖူးစာဖက် အဖြစ် မေးလာကြတိုင်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ခေါင်းညိတ်ထားခဲ့တာ သူ့ရှေ့တင်ပဲ ..။

ဒီယောက်ျားဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် အမြဲတမ်း ကျောကျောမောမော ဆက်ဆံ အနိုင်ယူရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်တာလား ..။

ကိုယ်ကရော သူ့ကိုရမှ ယောက်ျားရနိုင်မယ့် မိန်းမမျိုးလား ..။ သူ့မှ မရရင် သေသွားလောက် အောင် ရူးသွပ်နေခဲ့လို့ လား ..။

မာနကို အရောင်တင်ဖို့ အမျိုးမျိုးကြိုးစားရင်း အံ့ကြိတ်နေမိသည် ။ စလင်းမြို့က ဆန်စက်၊ ဆီစက်တွေနဲ့ အသားဒိုင်တွေကိုလည်း သူ့လိုပဲ ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်တဲ့ သူဌေးသမီး ..။

သင်းထက်တော့ ပိုချမ်းသာတယ်ဆိုတာ နားလည်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား ..။

“မိုး .. မင်းကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ပြန်မှာ လား၊ လိုက်မှာ လား ..”

“ဘယ်ကိုလဲ ဆင်ဖြူကျွန်းကို လိုက်ခိုင်းနေတာလား ...”

“မင်းပဲ ဒီထမင်းဆိုင်ကိုရွေးတာလေ၊ မြို့အထွက်ပဲရောက်နေပြီ လိုက်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိနေတာ လားလို့ ...”

“မလိုက်ပါဘူး၊ ဒီအချိန်မှ လိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ် အိမ်ပြန်မှာ လဲ ..”

“ပြီးရောလေ ...”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆိုင်ကယ်ဆီတန်းဆင်းသွားသည်။ ။

“ကိုနေ ...”

မိုး သူ့နောက်ကနေ အပြေးတစ်ပိုင်းလိုက်တာတောင် အနားရောက်
တော့ နေရထားက ဆိုင်ကယ်ပေါ် ရောက်နေပြီဖြစ်ကာ ..

“မိုး လိုက်လည်မယ်ဆို ကိုနေ ပြန်ပို့ပေးမှာ လား ...”

“မပို့နိုင်ဘူး၊ လပြည့်နဲ့ ပြောရရင်းရဖို့ တွေ ရှိသေးတယ် ..”

“ဒါဆိုရင်လည်း မိုးကို ပြန်လိုက်ပို့ဦးလေ ..၊ ဒီက ဒီတိုင်း ဘယ်လိုပြ
န်မလဲ ..”

ပြန်ခဲ့ကြည့်ပုံက ဒီမှာ ပဲ ထားသွားပြီးပြန်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်တဲ့ ပုံ၊ ပြီးမှ
ခေါင်းညိတ်၍ ...

“တက်လေ ..”

မိုး က ချက်ချင်းမတက်သေးဘဲ နှုတ်ခမ်းစု၍ သူ့မျက်နှာကိုစိုက်ကြ
ည့်၏။ ပြီးမှ နောက်ကနေ လွှားခနဲ ခွထိုင်လိုက်ကာ ..

“အရမ်းမုန်းဖို့ ကောင်းတာပဲ ..”

နေရထားက ဆိုင်ကယ်ကို ပြန်လှည့်ရင်း ပြုံးလိုက်၏။ ပြီးတော့ ...

“မင်း အဆင်ပြေဖို့ လိုတာပါ ...”

မိုး နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်ထားမိ၏။

နောက်ထပ် ပိုမုန်းသွားခဲ့တာ အတိအကျ ...။

